

РЕШЕНИЕ

№ 220

гр. Харманли, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ПЕТНАДЕСЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Д. И.-ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря ГАЛИНА П. И.
като разгледа докладваното от МАРИЯ Д. И.-ГЕОРГИЕВА Гражданско дело
№ 20225630100379 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Амиго Финанс“ ЕООД, ЕИК **** с предявени обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 342, ал. 2 от ТЗ вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, чл. 92, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено съществуването на вземанията против Р. В. Ж., ЕГН *****. За претендираните суми е издадена заповед № 460 от 01.12.2021г. за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 1214 по описа за 2021г. на Районен съд – Харманли.

Ищецът твърди, че на 21.01.2019г. между него в качеството на лизингодател и ответницата в качеството на лизингополучател бил сключен договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № AG0006296. В изпълнение на задълженията си по този договор ищецът придобил собствеността върху посочения от ответницата лек автомобил марка „Опел“, модел „Вектра“, идентификационен номер на рама W0L0ZCF6921050048, с рег. № **** и предоставил ползването му на ответницата, за което бил съставен приемо - предавателен протокол от 22.01.2019г.

Ищецът признава, че ответницата е заплатила първоначални разходи по смисъла на приложимите общи условия, като размерът на финансирането бил 2200.00 лева. Всички съществени условия били подробно описани в договора, общите условия и приложения към него, които ответницата била приела. Ищецът уточнява, че ответницата била поела задължение за заплащане на месечни вноски, както и да използва вещта по предназначение с грижата на добър стопанин.

Между страните бил договорен срок от 24 месеца, изтекъл на 12.01.2021г., съгласно погасителния план към договора за финансов лизинг. Също така между страните бил уговорен фиксиран лихвен процент в размер на 41.16 % съответно размер на месечни анюитетни вноски от 135.99 лева.

Ищецът твърди, че ответницата преустановила плащанията по договора, като последното плащане било на 06.08.2019г. на стойност 135,99 лева.

Към 29.10.2019 г. съгласно договорения погасителен план оставали неплатени - част от вноската №7 с падеж 12.08.2019г. (от нея били платени цялата лихва върху главницата и

част от главницата в размер на 70.56 лева от общо дължимите 74.11 лева по главница), вноса №8 с падеж 12.09.2019г., вноса №9 с падеж 12.10.2019г., както и част от вноса №10 с падеж 12.11.2019г., пропорционално на дните ползване до развалянето на договора. Предвид допуснатото неизпълнение на договорни задължения ищецът отправил изявление до ответницата за разваляне на договора, връчено ѝ на 22.10.2019г. чрез трето лице, което било предало и лизинговия актив заедно с принадлежностите.

Според ищецът ответницата била ползвала лизинговия актив до 25.10.2019г., на която дата същият е върнат във владение на ищеца.

На основание чл. чл. 345 от ТЗ във вр. с чл. 8.1 от приложимите към договора общи условия за периода до разваляне на договора за финансов лизинг, ответницата дължала заплащането на договорените месечни вноски по погасителен план от вноса №7 с падеж 12.08.2019г. (от нея били платени цялата лихва върху главницата и част от главницата в размер на 70.56 лева от общо дължимите 74.11 лева по главница), вноса №8 с падеж 12.09.2019г. (главница в размер 76.65 лева и лихва в размер на 59.34 лева), вноса №9 с падеж 12.10.2019г. (главница в размер 79.28 лева и лихва в размер на 56.71 лева), както и част от вноса №10 с падеж 12.11.2019г., пропорционално до развалянето на договора на 29.10.2019г. (главница в размер 42.32 лева и лихва в размер на 27.87 лева) в общ размер от 345.72 лева. в това число главница в размер на 201.80 лева и възнаградителна лихва в размер на 143.92 лева.

На основание чл. 15.1 от приложимите ОУ, предвид допуснатата забава в плащанията на вноса била начислена неустойка в размер на 1.40 лева към 29.10.2019г., както следва: за забава в плащането на част от вноса №7 по погасителен план с падеж 12.08.2019г. - за период от 12.08.2019г. до 29.10.2019 г. - 0.07 лева; за забава в плащането на вноса №8 по погасителен план с падеж 12.09.2019г. - за период от 12.09.2019г. до 29.10.2019 г. - 0.97 лева и за забава в плащането на вноса №9 по погасителен план с падеж 12.10.2019 г. - за период от 12.10.2019г. до 29.10.2019 г. - 0.36 лева.

На основание чл. 15.5 от приложимите към договора общи условия, ответницата дължала неустойка за прекратяване на договора по вина на Лизингополучателя в трикратен размер на договорената месечна вноса или в размер на 407.97 лева, дължима еднократно към датата на прекратяване на договора, формирана като сбор от три месечни вноски, всяка една в размер на 135.99 лева.

На основание чл. 8.6. във вр. с чл. 8.7.4 от приложимите към договора общи условия, ответницата дължала възстановяване на ищеца на направените разходи за заплащане на данъци на основание чл. чл.52-61 от Закона за местните данъци и такси, а именно: за 2019. в размер на 40.84 лева, които били платени от ищеца по сметка на Столична община, район „Изгрев“.

Предвид изложеното се иска от съда да постанови решение, с което да установи по отношение на ищеца, че ответницата дължи 201.80 лева незаплатена главница по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 12.08.2019г. до 29.10.2019г., 143.92 лева незаплатена лихва по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 12.09.2019 г. до 29.10.2019 г., 1.40 лева неустойка за забавени плащания за периода от 12.08.2019 г. до 29.10.2019 г., 407.97 лева неустойка за прекратяване по вина на лизингополучателя и 40.84 лева разходи за данъчни задължения за 2019г., ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК

Претендират се и направените деловодни разноски в настоящото и в заповедното производство.

В съдебно заседание, в което е даден ход по същество, ищецът не се явява и не изпраща представител. Подадена е молба с вх. рег. № 8522 от 08.11.2022г., с която се поддържат исковите претенции и моли за уважаването им. Претендират се разноски по делото.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор на искова

молба от назначения особен представител на ответницата, с които предявените искове се оспорват като неоснователни и недоказани.

Твърди, че в представения договор за финансов лизинг от дата 21.01.2019 между страните било посочено задължение за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ от ответник по настоящото дело със ЗК „Лев инс“ АД. На следващо място набляга на обстоятелството, че уведомлението за прекратяване на договор за лизинг № AG0006296 от дата 22.10.2019 било във връзка с неизпълнение на задължение за плащане на дължими суми, но за ответницата било подписано лицето Н. Т. П. - майка.

На следващо място посочва, че съгласно приемно-предавателния протокол между Н. Т. П. и Александър Емилов Андреев било отбелязано като други особености - катастрофирал - обръщан, а на втората страница - обръщан през тавана, като отново за лизингополучателя се било подписало лицето Н. Т. П..

В съдебно заседание, в което е даден ход по същество на делото ответницата се представлява от назначения ѝ особен представител. Пледира за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК. Именно поради особения ред, по който се предявяват исковете, обуславящ исковото производство като продължение на развитото се заповедно такова, е необходимо исковата молба да е подадена в едномесечен срок от получаване на указанията по чл. 415, ал. 1 от ГПК. В настоящия случай разпореждането на съда е получено от ищеца на 21.03.2022г., следователно последният ден от срока е бил 21.04.2022г. Исковата молба е подадена на 21.04.2022г. по пощата, поради което следва да се приеме, че едномесечният срок е спазен.

Предметът на търсената с исковата молба защита следва да съвпада с претендираното със заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане право. Налице е пълна идентичност /основание, размер, период/ между търсените със заповедта парични вземания и предявените такива с исковата молба. Едновременно с това ищец в настоящото производство е заявителят в заповедното. Ето защо може да се направи обоснован извод, че исковете са допустими.

Доколкото претенциите касаят неизпълнение на договорно задължение, за да бъдат те основателни, е необходимо при условията на пълно и главно доказване да бъде установено от ищеца наличието на следните материални предпоставки /юридически факти/ - наличието на облигационно правоотношение между страните с изложеното в исковата молба съдържание и изпълнение на задълженията по него от страна на ищеца, както и, че страните са уговорили валидна клауза за неустойка в случай на предсрочно прекратяване (разваляне) на договора поради неизпълнение, която в случая на потребителски договор следва да бъде индивидуално уговорена или да не накърнява значително правата на потребителя, прекратяване на договора, изискуемостта и размера на неустойката.

Видно от представените по делото писмени доказателства на 21.01.2019г. между страните е сключен договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № AG0006296. Съдържанието на процесния договор е подробно регламентирано в представения договор № AG0006296 от 21.01.2019г. и общи условия към договори за финансов лизинг, сключвани от „Амиго Финанс“ ЕООД /с предишно наименование „Мого България“ ЕООД/ с физически лица – потребители. Посочените писмени доказателства са подписани и от двете страни по делото, като ответницата не е възразила срещу приемането им и не е оспорила автентичността им. Следователно може да се направи извод, че между страните е съществувало твърдяното с исковата молба облигационно отношение.

Ищецът твърди, че процесният договор е бил развален поради неизпълнение от

страна на ответницата. Съгласно чл. 13.5 от приложимите общи условия към процесния договор лизингодателят има право да прекрати договора в случай на забава в плащането на лизингова вноска с повече от 5 дни.

Правото на страните да развалят един договор е регламентирано от разпоредбите на чл. 87 и чл. 88 от ЗЗД. При тълкуването им се установява, че развалянето на договора може да бъде осъществено с предоставянето на подходящ срок за изпълнение, след изтичането на който договорът ще се счита за развален. Изключение от това правило е предвидено за определена категория правни сделки, при които предоставянето на подходящ срок е ненужно с оглед отпаднала нужда от изпълнение или невъзможността такова да се осъществи – арг. чл. 87, ал. 2 от ЗЗД – изпълнението е станало невъзможно изцяло или отчасти, то е станало безполезно или е трябвало да се изпълни непременно в уговореното време /фикс сделки/.

Нормата на чл. 87 от ЗЗД е диспозитивна и предвид въведените в позитивното ни договорно право принципи за свобода на договаряне и автономия на волята страните са свободни да се отклоняват при създаване на облигационната връзка от законово правило на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Възможно е още при договарянето страните да предвидят последиците от неизпълнението на задълженията си и да уговорят разваляне на договора без даване на такъв нов подходящ срок за изпълнение, какъвто е настоящият случай.

В чл. 13.6 от общите условия е уговорено, че прекратяването по чл. 13.5., т. I (неизпълнение на лизингова вноска с повече от 5 дни) се упражнява с изпращането на писмено уведомление от лизингодателя до лизингополучателя без предизвестие, като договорът се счита за прекратен от датата посочена в известието.

Видно от представените по делото доказателства ответникът е изпаднал в забава с повече от 5 дни, доколкото и към настоящия момент не са заплатени процесните лизингови вноски с падежи през 2019г. Падежът на вноска № 8 е бил на 12.09.2019г., доколкото вноска № 7 е била частично погасена, следователно на 17.09.2019г. е възникнало правото на кредитора да прекрати договора за лизинг.

Съгласно представените по делото доказателства ищецът е изпратил уведомление за прекратяване на договор за лизинг № AG0006296, което е било получено от Н. Т. П., с ЕГН *****, като е вписано качеството ѝ на майка на ответницата.

С отговора на исковата молба е направено възражение, че договорът не е надлежно развален, доколкото уведомлението не е било получено от ответницата, а от трето по договора лице.

Развалянето на договора се осъществява чрез волеизявление, което има адресат, но не се нуждае от приемане с насрещно волеизявление. Действително процесното уведомление не е връчено на ответницата, а на трето лице - Н. Т. П., с ЕГН *****. Въпреки това от събраната доказателствена съвкупност може да се направи извод, че ответницата е узнала за упражняване на правото за разваляне на договора от страна на ищеца. Видно от представения по делото приемно-предавателен протокол на 25.10.2019г. в 10:00 часа лизинговата вещь е била предадена от същото трето лице на лизингодателя. В приемно-предавателния протокол изрично е посочено, че лизинговата вещь се предава във връзка с разваляне на договора поради неизпълнение на задължението за заплащане на лизинговите вноски.

Разгледани в своята съвкупност и взаимовръзка тези писмени доказателства водят до извода, че най-късно към датата на съставяне на приемно-предавателния протокол, с който лизинговата вещь е била върната на лизингодателя, лизингополучателят е узнал за развалянето на договора. Житейски нелогично е лизинговата вещь да се намира във фактическата власт на трето лице, което да я предаде на лизингодателя, без знанието на лизингополучателя. Ето защо съдът намира направеното възражение в тази насока за неоснователно, а договорът за развален от 25.10.2019г.

Сключеният на 21.01.2019г. договор за финансов лизинг със задължително

придобиване на собствеността върху лизинговия актив № AG0006296 има характера на договор за финансов лизинг по смисъла на чл. 342, ал. 2 от ТЗ. В съдържанието на този договор се включват две основни задължения на лизингодателя да предаде или да осигури предаването на обекта за ползване и да предостави свободното ползване на обекта на лизинга в рамките на уговорения срок.

От представените по делото писмени доказателства /приемно-предавателен протокол от 22.01.2019г./ се установява, че лизингодателят е изпълнил основното си задължение да предаде обекта на ползване. Съгласно сключения между страните договор лизинговият актив е лек автомобил марка „Опел“, модел „Вектра С“ с идентификационен № ****. Видно от приемно-предавателен протокол от 22.01.2019г. на ответницата е предаден лизинговия актив, като ответницата е декларирала, че лизинговият актив отговаря на избраните от нея технически характеристики и спецификации. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответницата е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите съобразно договорните клаузи съответно съгласно погасителния план към договора.

Ответницата, чрез назначения ѝ особен представител, не е направила никакви възражения относно дължимостта на процесните вноски. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че ответницата не е изпълнявала надлежно задължението си за заплащане на лизинговите вноски. Видно от заключението на вещото лице ответницата е погасила задълженията си по първите шест лизингови вноски чрез тяхното изпълнение. Седмата лизингова вноска е била погасена частично, тъй като е било извършено плащане в размер на 132,44 лева съответно е останал непогасен остатък от главницата в размер на 3,55 лева.

Ищецът претендира сума в размер на 201.80 лева, представляваща сбор от дължимата главница по договор за лизинг до 29.10.2019г., а именно 3,55 лева – главница по вноската № 7, 76,65 лева – главница по вноската № 8, 79,28 лева – главница по вноската № 9 и 42,32 лева – главница по вноската № 10 до 29.10.2019г.

Съгласно представения по делото погасителен план падежът на посочените вноски е както следва – 12.08.2019г., 12.09.2019г., 12.10.2019г. и на 12.11.2019г.

Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗЗД задължението е изискуемо веднага с възникването му, когато се дължи без срок. В тази хипотеза кредиторът следва да отпрати покана с предоставяне на подходящ срок за изпълнение на длъжника. По различен начин стои въпроса при задължения, за които е уговорен срок за изпълнение. Тогава покана не е необходима. Едновременно с това следва да се прави разграничение във вида на срока. Според чл. 70 от ЗЗД срокът може да бъде уговорен в полза на двете страни по сделката, в полза на кредитора или в полза на длъжника, като всеки един от сроковете има различно правно значение. В настоящия случай за изпълнението на месечната лизингова вноска е предвиден конкретен срок - датата на падежа. Този срок е срок в полза на длъжника, тъй като задължението е изпълнимо, но не и изискуемо, тоест лизингополучателят може да заплати дължимата вноска, а до изтичане на срока лизингодателят не може да иска изпълнението ѝ. След настъпването на срока задължението вече е изискуемо и изпълнимо и ако не бъде изпълнено лизингополучателят изпада в забава.

По делото не се твърди и не са ангажирани никакви доказателства за извършване на заплащането им нито са направени възражения против дължимостта им. Следва да се има предвид, че всяка една от вноските, чието плащане се претендира, са били изискуеми към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение – 30.11.2021г.

Предвид направените изводи за датата на разваляне на процесния договор за лизинг – 25.10.2019г. исковата претенция по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 то ГПК вр. чл. 345, ал. 1 от ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД следва частично да бъде частично уважена – за сумата от 191,22 лева, а в останалата му част – за разликата над тази сума до пълния

предявен размер от 201,80 лева и за периода от 26.10.2019г. до 29.10.2019г. – да бъде отхвърлена.

С оглед развалянето на договора на 25.10.2019г. вноската № 10 се дължи пропорционално до 25.10.2019г., а не до 29.10.2019г. както е предявено. Съответно дължимия размер на главницата е 31,74 лева, а на възнаградителната лихва е 20,90 лева.

Аналогични са изводите на съда досежно размера и изискуемостта на възнаградителната лихва за периода от 12.09.2019г. до 29.10.2019г., както и по отношение на установяването от ответницата на каквито и да е било правопрекратителни или правоотлагателни възражения. Ето защо съдът счита, че искът относно възнаградителната лихва следва да бъде частично уважен – за сумата от 136,95 лева и за периода от 12.09.2019г. до 25.10.2019г., а в останалата му част – за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 143,92 лева и за периода от 26.10.2019г. до 29.10.2019г. – да бъде отхвърлен.

По отношение на неустойката за забава следва да се посочи, че съгласно чл. 15. 1. от ОУ при забава на плащането на парично задължение от страна на лизингополучателя, той дължи неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забавата. Ето защо и с оглед установената по делото липса на плащания от страна на ответницата тя дължи обезщетение за забавено плащане върху непогасената главницата, но не за посочения от ищеца период, а за периода до 25.10.2019г.

Предвид разпоредбата на чл. 162 от ГПК съдът сам изчисли дължимата неустойка за забава за вноската № 7 за периода от 12.08.2019г. до 25.10.2019г., вноската № 8 за периода от 12.09.2019г. до 25.10.2019г. и за вноската № 9 за периода от 12.10.2019г. до 25.10.2019г., а именно – в общ размер на 1,34 лева. Следователно искът за неустойка за забава следва да бъде частично уважен – за сумата от 1,34 лева и за периода от 12.08.2019г. до 25.10.2019г., а в останалата му част – за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 1,40 лева и за периода от 26.10.2019г. до 29.10.2019г. – да бъде отхвърлен.

Съгласно чл. 8.6 от приложимите към процесния договор общи условия лизингополучателят се задължава да заплаща всички данъци, такси, мита, нотариални такси и други разноски във връзка с използването на лизинговия актив, а съгласно чл. 8.7 лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя в срок до 5 работни дни от издаване на счетоводен документ от страна на последния пълния размер на заплатените от лизингополучателя данъци и/или такси, в случай че съгласно действащото законодателство при придобиването на лизингодателят дължи данъци и/или такси и те не са включени в стойността за лизинг съгласно договора. Всъщност по смисъла на чл. 345, ал. 2 от ТЗ това представляват разноски, свързани с ползването и поддържането на вещта, които съгласно сочената законова разпоредба се възлагат в тежест на лизингополучателя. Съгласно представените и неоспорени писмени доказателства /извлечение за платени данъчни задължения и платежно нареждане от 18.07.2019г./ се установява, че ищецът е заплатил сума в размер на 40,84 лева, представляващи данък по чл. 52, т. 1 от ЗМДТ за 2019г. в полза на Столична община, район „Изгрев“ – с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. Заплащането на дължимия данък от страна на ищеца се установява и от заключението по приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Така мотивиран съдът намира, че следва да бъде уважен и този установителен иск.

Ищецът твърди, че поради разваляне на договора ответницата дължала сума в размер на 407,97 лева, представляващи неустойка за прекратяване. Съгласно чл. 15.5. при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 лизингови вноски, като същата се изчислява въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването на договора.

Следователно претенцията за заплащане на неустойка е обусловена от доказването, че между страните е имало валидно възникнало облигационно отношение на основание твърдения договор, което ищецът да е развалил, поради което съобразно клаузите на

договора да се дължи неустойка за разваляне – неправилно наименувана от ищеца неустойка за прекратяване, тъй като твърдяното неизпълнение на договора обуславя неговото разваляне, а не прекратяването му.

Съществуването на валидно облигационно отношение и неговото разваляне е безспорно установено по делото и мотивите за това съдът вече е изложил при преценка на основателността на останалите искове.

Процесният договор е бил сключен за срок до 12.01.2021г., когато е бил падежът на последната погасителна вноска, тоест е бил развален преди крайният му срок по вина на лизингополучателя.

От изложеното следва, че са настъпили предпоставките за възникването на уговорената неустойка. Размерът на последните три погасителни вноски с настъпил падеж преди развалянето на договора е по 135,99 лева. Следователно неустойката е в размер на 407,97 лева (3x135,99 лева).

Макар да липсват възражения досежно действителността на уговорената между страните неустоечна клауза, съдът е задължен да направи проверка дали същата е неравноправна – арг. чл. 7, ал. 3 от ГПК. Уговореният размер на неустойката, преценен с оглед прекратяването по вина на потребителя на договора приблизително година и два месеца преди изтичане на крайния му срок, не противоречи на добрите нрави и на присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и гаранционна функция, поради което същата се оценява от съда като равноправна и действителна.

С тези мотиви съдът намира, че следва да бъде уважен искът с правно основание чл. 422, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД.

Съгласно т. 12 на тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6 по описа за 2012г. на ВКС, ОСГТК съдът, който разглежда специалните установителни искове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните суми. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по ч. гр. д. № 1214 по описа за 2021г. на РС – Харманли. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и възлизат на 29,12 лева за платена държавна такса и 50,00 лева за юрисконсултско възнаграждение. Доколкото заповедта е била обезсилена с определение № 326 от 29.04.2022г. държавна такса и юрисконсултско възнаграждение следва да се разглеждат съразмерно на вземанията, за които са предявени установителни искове, а именно - 15,92 лева за платена държавна такса и 27,33 лева за юрисконсултско възнаграждение. Съобразно установените по делото размери на спорните вземания, следва да бъдат намалени на 15,58 лева за държавна такса и на 26,73 лева за юрисконсултско възнаграждение или в общ размер на 42,31 лева.

При този изход на спора ищеца има право на разноски, съобразно уважената част от исковите претенции – чл. 78, ал. 1 от ГПК, а ответникът съобразно отхвърлената част – чл. 78, ал. 3 от ГПК. Претенция за заплащане на разноски в исковото производство е заявена единствено от ищеца.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е сторил в исковото дело разноски от 175,00 лева за държавна такса, 150 лева за възнаграждение за вещо лице и 300,00 лева за особен представител, а на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение от 100 лева, или общо разноски от 725,00 лева, поради което и съобразно частта от исковите, която е отхвърлена поради плащане, му се следват разноски в размер на 708,96 лева.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Амиго Финанс“ ЕООД /предишно наименование „Мого България“/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, ****, ЕГН *****, с адрес община Харманли, село Славяново, ул. **** искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 342, ал. 2 от ТЗ вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, чл. 345, ал. 1 ТЗ вр. чл. 232, ал. 2 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, че ответницата дължи на ищеца сума в размер на **191,22 лева**, представляваща незаплатена главница по лизингови вноски с падеж от 12.08.2019г. до 25.10.2019г., сума в размер на **136,95 лева**, представляваща незаплатена лихва по лизингови вноски с падеж от 12.09.2019г. до 25.10.2019г., сума в размер на **1,34 лева**, представляваща неустойка за забава за периода от 12.08.2019г. до 25.10.2019г., сума в размер на **407,97 лева**, представляваща неустойка за разваляне на договора и сума в размер на **40,84 лева**, представляваща заплатен данък превозно средство за 2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 1214 по описа за 2021г. на РС – Харманли - 30.11.2021г. до окончателното им изплащане, които вземания са предмет на заповед за изпълнение № 410 от 01.12.2021г. по ч.гр.д. № 1214 по описа за 2021г. на РС-Харманли, като исовете за главница, възнаградителна лихва и неустойка за забава в останалата им част –за разликите до пълните предявени размери от 201,80 лв. за главницата, от 143,92 лева за възнаградителната лихва и от 1,40 лева за неустойката за забава и за периода от 26.10.2019г. до 29.10.2019г. за главницата, за възнаградителна лихва и за неустойка за забава **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА Р. В. Ж., ЕГН *****, с адрес община Харманли, село Славяново, ул. **** да заплати на „Амиго Финанс“ ЕООД /предишно наименование „Мого България“/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, **** сума в общ размер на 751,27 лева, от която сума в размер на 708,96 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и сума в размер на 42,31 лева, представляваща направени разноски по ч. гр. д. № 1214 по описа за 2021г. на РС – Харманли, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 460 от 01.12.2021г. по ч.гр.д. № 1214 по описа за 2021г. на РС-Харманли.

ДА СЕ ИЗПЛАТИ възнаграждение на особения представител в размер на внесения от ищеца депозит и да се издаде РКО.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Окръжен съд – Хасково.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____